

קונטרס
תּוֹרַת הַנִּחָל

- אין יודיש -

פֿאַרנטײַע און וואונדערליכע רײד און געדאַנקען, וואס טוען אױפֿוועקן
און שטאַרקן, עס לעבט אױף דעם גײסט און נשמה פון יעדן לעבעדיקן,
וואס פון די פֿליסיגע טײך פון חכמה טוען די רײד קנועלן, און פון
דאָרט טוען זײך די הײליגע שאַף אַנטרײַנגען, זײך אױ שטאַרקן און רײגען
דעם אײפֿערשאַטן, און יעדן מצב וואס מען טוט זײך געפונען

געבויעט אױף די ווערטער פון הײליגן צדיק

רבי נחמן מברסלב זי"ע

אין ספר הקדוש 'לקומי מזהרין' חלק א' סימן ט'

וואס זענען געזאגט געווארן דורך

מרן מזהרא"ש שליט"א

בײם הײליגן טיש פון ליל שבת קודש פֿרשת נח שנת תשס"ח

פ פ פ

ארויסגעגעבן ערב שבת קודש פֿרשת נח תשע"ד

דורך די תלמידי מתיבתא 'היכל הקדוש' חסידי ברסלב

עיר הקדוש ירושלים תובב"א

ליל שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשַׁת נח תשס"ה

מאָמר:

"צַהַר תַּעֲשֶׂה לַתִּיבָה"

פֿרײַטאָג צו נאַכט'ס בײַ די ערשטע סעװדע, האט מוהרא"ש שליט"א געשמועסט געוואלדיגע מורא'דיגע דיבורים, אויפן רבינ'ס ווערטער אין ספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן (חלק א' סימן ט), וואס רעדט פון תפילה און פון תיבת נח, עזו שם.

מוהרא"ש שליט"א האט אנגעהויבן: זאגט דער הייליגער רבי ז"ל (מוהרא"ש שליט"א האט איבער געחנור'ט אויף איין נקודה וואס ווערט דערמאנט אין די תורה פון רבי'ן).

דער עיקר חיות – באקומט מען פון תפילה, אזוי ווי עס שטייט (תהלים מ"ב): "תפילה לא-ל חיי". דערפאר דארף מען דאווענען

מיטן גאַנצן פּת. ווייל ווען מען דאוונט מיט דעם גאַנצן פּת, אין מ'לייגט אריין די פּת אין די אותיות פון תּפּלָה – ווערט באַנייט דאָרט זיין פּת וכו'.

אַבער דער פּראַבלעם איז, אז ווען אַ מענטש שטעלט זיך דאווענען, דעמאלטס קומען צו אים פּרעמדע געדאַנקען, אין ער ווערט אַרומגענומען מיט קלפּות, אין ער בלייבט אין די פינגסטערניש אין ער קען נישט דאווענען, אזוי ווי עס שטייט (איכה ג'): "ספּוֹת בַּעֲנַן לָךְ מַעֲבֹר תּפּלָה" (האַסט באַדעקט מיט אַ וואַלקן, אין דאס דאווענען קען נישט דורכגיין). אין עס שטייט (תהלים י"ב): "סְכִיב רְשָׁעִים יַתְּחַלְּכוּ", אז די רשעים, דאס הייסט די קלפּות, נעמען איהם אַרום, "כּרוֹם זולות", דאס מיינט בשעת'ן דאווענען, 'שהיא עומדת בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם' (וואס זי שטייט אין די הויכע וועלטן) (בְּרֻכּוֹת ו:).

זאגט דער רבי, אין זאַלסט וויסן, אז ס'איז דא אסאך טירן אַרום צו גיין פון די פינגסטערניש, אזוי ווי חז"ל זאגן (יומא לח:): 'הבא לטמא, פּוֹתְחִין לוֹ' – דאס מיינט אז אפילו ווען אַ מענטש קומט זיך שוין מטמא זיין, חס ושלום, עפנט מען איהם שוין גלייך

פארשידענע וועגן און טירן, ער זאל זיך קענען ראטעווען פון דעם געדעכטן פינסטער. דאס מיינט "פותחין לו", אבער דער מענטש איז פלינד און ער קען נישט זעהן די טיר פון ווי מען גייט ארויס.

און זאלסט וויסן, אז דורך אמת איז מען זוכה טרעפן דעם טיר. ווייל דער עיקר ליכטיגקייט וואס לייכט, איז נאר דער אייבערשטער, אזוי ווי עס שטייט (תהלים כ"ז): "ה' אורי וישעי" וכו'. און ווען דער אייבערשטער איז מיט איהם, שיינט ער איהם ווי אזוי ער זאל ארויס גיין פון די פינסטערניש וואס לאזט איהם נישט דאווענען, אזוי ווי עס שטייט: "ה' אורי" [ה' איז מין ליכט].

און דאס איז דער פֿשט (בראשית ו) "צחר תעשה לתבה", טייטשט רש"י: "יש אומרים חלון, ויש אומרים אבן טוב" [א טייל זאגן א פענסטער, און א טייל זאגן א גוטע ברייליאנט]; און דער חילוק צווישן א פענסטער און א גוטע שטיין איז, אז דער פענסטער האט נישט קיין אייגענע ליכטיגקייט, נאר דורך אים גייט אריין דאס ליכטיגקייט פון אינדרויסן, אבער ווען ס'איז טונקל שיינט

ער נישט. אָבער אַ בריליאַנט, אַ דיאמאָנט, אַפילו ווען ס'איז נישט דאָ קיין ליכט פון אינדרויסן, שיינט ער פון זיך אליין.

אזוי איז אויך דאָ מענטשן, וואס זייער רעדן איז אזוי ווי אַ פענסטער, און זיי האָבן נישט קיין פֿח צו לייכטן פון זיך אליין; און דאס הייסט י"ש אומרים, און זייער אַמירה – זייער זאָגן ווערט געמאכט פון דעם 'חלון' אַ פענסטער; און עס איז דאָ אַזעלכע וואס זייער זאָגן לייכט וכו'. זעה דאס אלעס אינעם הייליגן רבינים ווערטער.

*

און מוהרא"ש שליט"א האט מסביר געווען, אז דער עיקר חיות נעמט מען פונעם תפילה, אזוי ווי דוד תפלה זאגט (תהלים מ"ב) "תפילה לא-ל חיי". און ווען אַ מענטש געוואוינט זיך שטענדיג צו דאווענען פארן גאט ב"ה, און ער רעדט זיך אויס זיין הארץ צום טאטן אין הימל אזוי ווי פאר אַ גוטע פריינד, און ווי אַ זון צו אַ טאטע – הייבט ער אָן צו שפירן אַן אַנדערער טעם אין

זיין גאנצע לעבן, ווייל זיין פח ווערט נתחדש אין די אותיות פון תפילה, און ער לעבט באמת א גוט און זיס לעבן.

אבער ווען א מענטש שטעלט זיך דאווענען, קומען פל מיני מהשבות זרות און קלפות איהם צו שטערן, וואס זיי זענען באשאפען געווארן פון די עבירות וואס ער האט געטוהן, ווייל פון יעדע עברה ווערט באשאפן א מלאך משחית און א קליפה, און די קלפות קומען נקמה געמען פון איהם, און זוכן איהם צו שטערן פון דאווענען, זיי געמען איהם ארום פון יעדער זייט, און אלעס ווערט איהם טונקל און פינסטער, און ער געפינט זיך אין א מורא'דיגע סכנה ער זאל נישט אינגאנצן אפלאזן דאס דאווענען חס ושלום, און ער זאל זיך נישט מייאש זיין פונעם אייבערשטנים רחמנות ה'.

און דעמאלטס איז דער עיקר עצה, נאר צו זוכן דעם אמת'דיגע דיבור, דאס הייסט, זאגן די תפילה פון טיפן הארצן פון די פלאץ וואס ער געפינט זיך יעצט, אפילו טאמער ער איז ארום גענומען מיט א ביטערע פינסטערניש, ווייל דער ריכטיגער דיבור וועט איהם באשיינען דעם אור פונעם באשעפער, און ער וועט איהם

העלפן טרעפן דעם טיר בדי ער זאל קענען ארויס גיין פון די פינסטער.

און א יודאי זענען פארהאן אסאך אפגעטע טירן ארויס צו גיין. און אזוי ווי חכמינו הקדושים זאגן (יומא ל"ח): "הבא למא פותחין לו". היינו אפילו ווען א מענטש קומט זיך שוין מטמא זיין, חס ושלום, עפנט מען איהם שוין גלייך פארשידענע וועגן און טירן. ער זאל זיך קענען ראטעווען פון דעם געדעכטן פינסטער. נאר די צרה איז, אז די קלפות נעמען ארום די טיר און זיי מאכן ארום איר פינסטער און פארנעפלט אז ער זאל נישט קענען זעהן און טרעפן דעם ארויסגאנג.

דערפאר איז דער עיקר, ארויס צו ברענגן דעם דיבור פון מזיל מיט אן אמת, היינו, שמועסן מיטן באשעפער און איהם דערציילן פונקטליך, ווי אזוי ער געפינט זיך יעצט אין אזא ביטערע פינסטערניש, און ווי עס איז איהם אזוי שמאל. און דעמאלטס וועט איהם דער דיבור אמת פאלייכטן דער געטליכע ליכטיגקייט, א בהינה פון (תהלים כ"ז) ה' אורי וישעי - דעמאלטס

וועט ער זעהן דער ליכטיגקייט וואס ווייזט דאס וועג ארויס צו גיין פונעם ביטערן חושך.

און דאס איז א מוראדיגע און וואונדערליכע עצה פאר יעדן מענטש און אין יעדער צייט, ווייל שטענדיג אזוי ווי עס איז, אפילו אין דער גרעסטער פינסטער, שטענדיג קען זיך א מענטש באהעפטן צום ריכטיגן דיבור, און רעדן צום אייבערשטן, אזוי ווי אויבן איז דערמאנט - אלעס איהם פארציילן, און דאס אליין וועט איהם ראטעווען פונעם חושך, און ער וועט זוכה זיין צו באקומען א גלייך חיות, מחדש צו זיין פח אין די ווערטער פון דאווענען, אשרי לו.

און דער הייליגער רבי איז אונז מגלה, אז דאס אלעס איז דער סוד פון תיבת נח, ווייל תיבת נח איז מרמז אויף תיבת התפלה, וואס שניצט דאס מענטש פון די שטורמישע וואסערן וואס זענען זיך מתגבר אין אלע אינדרויסנדיגע וועגן, און בשעת דער מבול גיסט אינדרויסן, וואס דאס זענען אלע פּרעמדע מחשבות וואס ווערן געמאכט פון די מענטשנים עבירות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מ"ד), איז נישט דא קיין אנדערע עצה, נאר זיך פארמאכן אין

דעם תיבת התפלה, און טרעפן דעם דיבור אמת ארויס צו גיין פונעם חושך, וואס דאס איז וואס דער אייבערשטער האט געהייסן נח (פראשית ו') צוהר תעשה לתיבת, און רש"י טייטשט – יש אומרים חלון ויש אומרים אכן טוב, דער אייבערשטער האט געהייסן נח צו מאכן א ליכטיגקייט אין די תיבת התפלה, עס זאל איהם שיינען אין דער גרויסער פינסטער וואס האט דעמאלטס געהערשט אויף די וועלט.

און עס איז פארהאן אין דעם צוויי מדריות. עס איז דא איינער וואס ער האלט אין די מדריות פון "אכן טוב", אז ער שיינט פון זיד, און ער דארף נישט ליכטיגקייט פון אינדרויסן, ווייל ער איז זיד מתגבר אין עבודת התפלה פון זיד אליין, און שטענדיג טרעפט ער דעם דיבור אמת, וואס זאל איהם שיינען ארויס צו גיין פון דעם חושך, וואס דאס איז – "יש אומרים" – אכן טוב, היינט די מענטשן וואס זייער אמירה [זאגן] איז אזוי ווי א גוטע שטיין וואס שיינט פון זיד.

אבער עס איז דא איינער וואס ער איז נאכנישט דערפיי, נאר ער איז אין די בתינה פון א חלון [א פענסטער], און אויב מען

שיינט איהם פון אינדרויסן, מאכט ער פלאץ פאר די ליכטיגקייט אריין צו גיין אינעווייניג, אזוי ווי די שטייגער איז פון ליכטיגקייט אריין צו גיין אינעווייניג דורך די פענסטער, אזוי שטארקט ער זיך עוסק צו זיין אין תפילה ווען מען איז איהם מעורר, וואס דאס איז "יש אומרים" - חלון, וואס זייער 'אמירה' איז געגליכן צו א חלון.

קומט אויס אז אין תיבת נח איז מרומו ווי אזוי זיך מחזק צו זיין אין עבודת התפלה אין יעדער ארט און אין יעדער צייט, און ווי אזוי מען קען איבער דרייען די צרה צו צהר [ליכטיגקייט] - וואס א גאנץ לעבן זאל איהם שיינען די אור פונעם אייבערשטן.

*

און מוהרא"ש שליט"א האט געזאגט, אז דורך דעם, קען מען גוט פארשטיין די רש"י אין אנפאנג וואכעדיגע סדרה אויפן פסוק (בראשית ו') תמים היה בדורותיו - יש מרבתינו דורשים אותו לשבח, כל שכן שאילו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר,

ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לבלום.

און? לכאורה איז דאס א גרויסע וואונדער, פאר וואס זאל מען דרשענען נחין צום שלעכטם, וואס די הייליגע תורה אליין איז מעיד אויף איהם "איש צדיק תמים"?

אבער לויט דאס אלעס איז גאנץ גוט פארענטפערט, אז די בונה איז נישט מפוש שלעכטם, נאר די מחלוקת איז נאר אין וואס פאר א מדריגה נח האט געהאלטן אין עבודת התפלה, לויט די "יש אומרים" אז ער האט געהאט אין די תיבה א גוטע שטיין, מיינט מען אז ער האט געהאלטן אין די מדרגה פונעם בריליאנט וואס שיינט פון זיד אליין אין די עבודת התפלה, און ער האט נישט געדארפט די אינדרויסנדיגע ליכטיגקייט, דעמאלטס איז מען דורש "בדורותיו" צו שבת, ווייל טאמער ער וואלט געלעבט אינעם דור פון צדיקים, וואלט ער געווען א גרעסערער צדיק, ווייל ער וואלט געשיינט פון זיין ליכטיגער דאווענען פאר די וואס זענען אינדרויסן, וואס דאס איז דער גרעסטער שבת.

אָבער לויט די "יש אומרים", וואס "חלון ה'יה לו בתיבה", און די ליכטיגקייט איז געקומען פון אינדרויסן, דרשענען זיי "בדורותיו" צו גנאי, ווייל טאמער ער וואלט געלעבט אינעם דור פון אברהם אבינו, וואס ער האט א ודאי פאלויכטן די עבודת התפלה פאר די גאנצע וועלט אזוי ווי א גוטע שטיין.

און אזוי ווי חכמינו הקדושים זאגן (בבא בתרא ט"ז), אכן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו שכל חולה הרוצה אותה מיד מתרפא, ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם, תלאה הקדוש ברוך הוא בגלגל המות. וא גוטע שטיין איז געהאנגען אינעם האלדז פון אברהם אבינו, און יעדער קראנקער וואס האט זי געזעהן איז געהיילט געווארן, און ווען אברהם אבינו איז נסתלק געווארן, האט דער אייבערשטער אויפגעהאנגען דעם שטיין אין די זון.

איז אויב נח וואלט געווען אין יענעם דור 'לא ה'יה נחשב לבלים' וואלט ער גארנישט גערעכנט געווארן, ווייל ער וואלט נתבטל געווארן פאר די גרויסע ליכטיגקייט פון אברהם אבינו, אזוי ווי די לבנה ווערט נתבטל פאר די אור החמה.

וואס דאס איז וואס רש"י טייטשט דערנאך - את האלהים התחלף נח, און ביי אברהם זאגט ער (בראשית כ"ד) אשר התחלפתי לפניו, נח היה צריך סעד לתומכו ונח האט געדארפט מען זאל איהם צו העלפון, אבל אברהם היה מתחזק ומחלף בצדקו מאליו [אבער אברהם האט זיך געשטארקט און גענאנגען אין זיין צדקות פון זיך אליין].

ווייל אברהם האט געהאט די אָבן טובה אין זיין האלדז, היינט אין זיין דיבור, וואס ער האט געשיינט פון זיך, און ער האט נישט געדארפט האבן קיין הילף. אבער נח, לויט די "יש אומרים" אז ער האט געהאט אין די תיבה א חלון, האט ער געדארפט אז מען זאל איהם העלפן, מען זאל איהם שיינען פון אינדרויסן ער זאל זיך שטארקן אין עבודת התפלה, דערפאר - את האלהים התחלף נח.

השם יתברך זאל אונז מוזה זיין, אז מיר זאלן זיין עוסק זיין אין עבודת התפלה מיט אן אמת, סיי אין אנפאנג אין די בחינה פון חלון, וואס מיר וועלן אריינלאזן דעם אור פון אינדרויסן, און סיי שפעטער אין די בחינה פון אָבן טוב, וואס מיר וועלן שיינען די

אזר פון די תפילה אויף די גאנצע וועלט, ביז מען וועט זוכה זיין
צו זעהן די התגלות פונעם געטליכע ליכטיגקייט פאר די גאנצע
פריאה, במהרה בימינו אמן ואמן.

